

Sygn. akt *XVII AmA 2/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	SSO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	st. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 25 października 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyki ograniczającej konkurencję i nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powódki od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 10 listopada 2015 r. Nr (...)

1) uchyła zaskarżoną Decyzję w punkcie III i IV,

2) zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwotę 2457,00 zł (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 1 440,00 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmA 2/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 listopada 2015 roku Nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej Prezes UOKiK):

I. Na podstawie art. 12 ust. 1 i 2 oraz art. 33 ust. 6 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej uokik) po uprawdopodobnieniu w toku postępowania antymonopolowego nadużywania przez Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. (dalej powód) pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, obejmującym obszar gminy, miejskiej O., poprzez narzucanie inwestorom ubiegającym się o przyłączenie do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej nieuczciwych cen za uzgodnienie projektu technicznego, odbiór techniczny przyłącza oraz montaż nawiertki- wpięcie do sieci głównej, co stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 uokik oraz po złożeniu przez powoda zobowiązania do zaprzestania stosowania zarzucanej praktyki poprzez nie pobieranie opłat za uzgodnienie projektu technicznego, za odbiór techniczny przyłącza oraz montaż nawiertki-

wpięcie do sieci głównej, nałożył na powoda obowiązek wykonania tego zobowiązania w terminie dwóch tygodni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

II. Na podstawie art. 12 ust. 3 oraz art. 33 ust. 6 uokik nałożył na powoda obowiązek złożenia w ciągu miesiąca od daty uprawomocnienia się decyzji sprawozdania o stopniu realizacji przyjętego zobowiązania, przy czym sprawozdanie powinno zawierać potwierdzoną za zgodność kopię pisma okólnego wprowadzającego zmiany w stosowanym przez Zakład (...) Sp. z o. o. w O. cenniku usług.

III. Na podstawie art. 10 ust. 1 i 2 w zw. z art. 9 ust. 1 oraz art. 33 ust. 6 uokik po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu uznał za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust.1 uokik, praktykę nadużywania przez powoda pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, obejmującym obszar gminy miejskiej O., polegającą na bezpodstawnym nakładaniu na odbiorców obowiązku ponoszenia kosztów części robót nie stanowiących – co do zakresu – prac związanych z budową przyłącza, o którym mowa w art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 139) (dalej o zbiorowym zaopatrzeniu (...)), tj. wykonania fragmentu sieci wodociągowej od granicy nieruchomości do miejsca włączenia do sieci i nakazał zaniechanie jej stosowania.

IV. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 uokik oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 3 w związku z § 4 ust.1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 15 035,10 zł za naruszenie art. 9 ust.1 uokik, o którym mowa w pkt III sentencji niniejszej decyzji.

Od niniejszej Decyzji powód wniósł odwołanie. Powód zaskarżył Decyzję w pkt III i IV, wnosząc przy tym o uchylenie w zaskarżonej części i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych. Zaskarżonej Decyzji zarzucił naruszenie następujących przepisów:

a) Art. 9 ust. 1 uokik oraz nieprawidłową wykładnię art. 2 pkt 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu (...) poprzez błędne przyjęcie, iż odwołujący nadużył pozycji dominującej i nakładał na odbiorców obowiązek wykonania fragmentu sieci wodociągowej od granicy nieruchomości do miejsca włączenia do sieci nie stanowiących, co do zakresu, prac związanych z budową przyłącza wodociągowego, o którym mowa w art. 2 pkt 6 w/w ustawy w sytuacji, gdy odcinek wskazany w decyzji zgodnie z literalnym brzmieniem ustawy stanowi przyłącze;

b) Art. 106 ust. 1 uokik poprzez nałożenie na powoda kary w sytuacji braku przesłanek do jej nałożenia, w związku z brakiem praktyki naruszającej konkurencję.

Pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód świadczy usługi w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na postawie decyzji Zarządu Miejskiego w O. z 29 października 2002 r. (sygn. (...)). Jest to jedyny przedsiębiorca świadczącym tego typu usługi na terenie O. (k. 21 i 24-27 akt (...)).

Zgodnie z § 16 pkt 1 Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków obowiązującego na terenie gminy miejskiej O. (zatwierdzonego Uchwałą RM w O. Nr (...) z 29 grudnia 2005 r.) „Osoba, której nieruchomość została przyłączona do sieci i która dokonała odbioru technicznego przyłącza zgodnie z § 13, składa do (...) pisemny wniosek o zawarcie UMOWY.” (k. 32 akt (...)).

Taryfy opłat za wodę i ścieki obowiązujące w 2014 r. i 2015 r. na terenie gminy miejskiej O. nie zawierają opłat za przyłączenie do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej (k. 4 oraz k. 51-77 i k. 230 akt (...)).

Powód pobiera opłaty za: uzgodnienie projektu technicznego, odbiór techniczny przyłącza oraz montaż nawiertki-wpięcie do sieci głównej (k. 161-162, k.171-173 i 178-181, 223-225 akt (...)).

W piśmie z 9 kwietnia 2014 r. powód wyjaśnił: „(...) koszty wykonania fragmentów przyłączy wodociągowych od granicy nieruchomości podmiotu przyłączanego do miejsca włączenia/ wpięcia do sieci wodociągowej w drodze ponosi osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci (...)” (k. 21-22 akt (...)).

Powód nie zwraca inwestorom kosztów budowy odcinków przewodów wodociągowych od granicy należącej do nich nieruchomości do miejsca wpięcia do sieci wodociągowej uznając je za część przyłącza. W piśmie z dnia 25 czerwca 2014 r. podał: (...) odcinek przewodu w części znajdującej się poza nieruchomością inwestora wykonywany jest jako przyłączy, a nie jako urządzenie wodociągowe lub kanalizacyjne wchodzące w skład sieci (...) (k. 1, 174-176 akt (...) i karta nr 184).

Zgodnie z informacją przekazaną przez powoda, w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 17 kwietnia 2015 roku na terenie miasta O. wykonano poza projektami unijnymi 337 przyłączy wodociągowych. Podmioty przyłączane do sieci, ponosiły również koszty budowy odcinków przewodów wodociągowych biegnących od granicy należącej do nich posesji do miejsca włączenia do sieci (dowód: karta nr 5 akt (...)).

W piśmie z 17 kwietnia 2015 r. powód zgodził się z pierwszym z postawionych mu przez Prezesa UOKiK zarzutów i poinformował, iż nie będzie pobierał opłat za uzgodnienie projektu technicznego, odbiór techniczny przyłącza oraz montaż nawiertki- wpięcie do sieci głównej. Jednocześnie podał, że w następnej taryfie za wodę wprowadzi opłatę za przyłączenie do urządzeń wodociągowo –kanalizacyjnych, będących w posiadaniu przedsiębiorstwa, wynikającą z kosztów przeprowadzenia prób technicznych przyłącza wybudowanego przez odbiorcę usług. Jednakże nie zgodził się z drugim z postawionych mu zarzutów dotyczącym bezpodstawnego nakładania na odbiorców obowiązku ponoszenia kosztów części robót nie stanowiących – co do zakresu – prac związanych z budową przyłącza, o którym mowa w art. 2 pkt 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu (...) tj. wykonania fragmentu sieci wodociągowej od granicy nieruchomości do miejsca włączenia do sieci wodociągowej. Jego zdaniem: zgodnie z definicją przyłącza, określoną w art. 2 pkt 6 ww. ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu (...) : „przyłączem wodociągowym jest odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją w nieruchomości odbiorcy usług wraz z zaworem za wodomierzem głównym tym samym z literalnego brzmienia przepisu wynika, że jest to cały odcinek infrastruktury, który służy do przyłączenia jednej nieruchomości do sieci. Bez znaczenia jest tutaj położenia granicy nieruchomości przyszłego odbiorcy usługi. Nie można uznać za fragment sieci odcinka od nieruchomości do miejsca włączenia, gdyż to rola odcinka a nie jego położenie wobec nieruchomości decyduje o klasyfikacji jako przyłączy wodociągowe bądź fragment sieci. (...). Potwierdzeniem powyższego jest procedura otrzymywania zgody na realizację budowy sieci lub przyłączy. W przypadku budowy przyłączy , osoby ubiegające się o przyłączenie swoich nieruchomości do sieci otrzymują taką zgodę w wyniku złożenia do Wydziału Architektury i Budownictwa starostwa Powiatowego w O. zgłoszenie zamiaru wykonania robót budowlanych(...) Do wykonywania robót budowlanych inwestor może przystąpić jeśli , w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia , właściwy organ nie wniesie, w drodze decyzji , sprzeciwu. Odmienny sposób wydawania zgody ma miejsce w przypadku uzyskania zgody na budowę sieci. Wówczas niezbędne jest uzyskanie pozwolenia na budowę. W przypadku sieci nie ma więc zastosowania zawiadomienie o zamiarze wykonania robót budowlanych”(k. 4-5 (...)).

Z kolei w piśmie z 11 września 2015 r. powód wystąpił o rozpatrzenie pierwszego z postawionych mu w niniejszym postępowaniu zarzutów w trybie art. 12 ustawy o ochronie (...), a następnie w piśmie z dnia 11.09.2015r. podał: „(...) zgodnie z obowiązującym „ Regulaminem organizacyjnym Zakładu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O.” zmiany w cenniku świadczonych na zewnątrz usług wprowadzane są w Spółce aktem normatywnym jakim jest pismo okólnie, opracowywanym z inicjatywy kierownika Działu Handlowego Spółki. W przypadku konieczności zmiany cennika, Spółka zobowiązuje się do jego wprowadzenia zgodnie z powyższą procedurą” (k. 17 i 20 (...)).

W dniu 10 listopada 2015 roku Prezes UOKiK wydał zaskarżoną decyzję.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powyżej przywołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które w całości należy uznać za wiarygodne jako niekwestionowane przez strony postępowania.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do przepisu art. 9 ust. 1 uokik „zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym”. Za praktykę ograniczającą konkurencję uznaje się nie samo posiadanie pozycji dominującej ale jej nadużywanie czyli oddziaływanie na interesy konkurentów, kontrahentów lub konsumentów w stopniu nie możliwym do zaistnienia w przypadku, gdyby podejmujący je przedsiębiorca działał na rynku w warunkach konkurencji. Ustawa nie wymienia w sposób wyczerpujący przejawów nadużywania pozycji dominującej na rynku, a jedynie wylicza w art. 9 ust. 2 uokik typowe przykłady zachowań przedsiębiorców mających charakter praktyk ograniczających konkurencję. Ustawa antymonopolowa zakazuje zatem nadużywania pozycji dominującej i wymienia przykłady takiego nadużycia, jednakże nie definiuje tego pojęcia. W literaturze przedmiotu wskazuje się, że identyfikacja zjawiska nadużycia pozycji dominującej na gruncie uokik powinna być dokonywana poprzez cele tej ustawy określone w art. 1 ust. 1. Należy zatem rozważyć, czy działania monopolisty wymuszają na jego kontrahentach uczestnictwo w rynku na zasadach mniej korzystnych, niżby to wynikało z działania nieskrępowanych mechanizmów rynkowych w warunkach istnienia konkurencji.

Dla stwierdzenia praktyki ograniczającej konkurencję będącej przedmiotem zarzutu określonego w art. 9 ust. 1 uokik niezbędne było więc wykazanie, że powód spełnia następujące kryteria:

- a) posiada na rynku właściwym pozycję dominującą;
- b) zachowanie polegające na bezpodstawnym nakładaniu na odbiorców obowiązku ponoszenia kosztów części robót nie stanowiących – co do zakresu – prac związanych z budową przyłącza, o którym mowa w art. 2 pkt 6 ustawy o zbiorowym (...), tj. wykonania fragmentu sieci wodociągowej od granicy nieruchomości do miejsca włączenia do sieci wodociągowej nie mogłoby być stosowane wobec kontrahentów w przypadku występowania konkurencji na rynku właściwym.

Okolicznością nie kwestionowaną przez powoda było, że posiada on na terenie gminy miejskiej O. pozycję dominującą na rynku właściwym, gdyż jest jedynym podmiotem świadczącym usługi w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. W tym zakresie zgodził się z argumentacją zaprezentowaną przez Prezesa UOKiK w zaskarżonej decyzji, którą i Sąd uznaje za zgodną z obowiązującymi przepisami uokik.

Sąd nie zgodził się natomiast z Prezesem UOKiK co do uznania praktyki powoda, opisanej w pkt III Decyzji, przejawiającej się na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę na terenie O. polegającej na nakładaniu na osoby ubiegające się o przyłączenie do sieci wodociągowej obowiązku poniesienia kosztów budowy przewodów wodociągowych na odcinku od granicy przyłączanej nieruchomości do istniejącej sieci, za praktykę naruszającą zakaz z art. 9 ust. 1 uokik.

Stosownie do przepisu art. 15 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu (...), realizację budowy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci. Stosownie natomiast do przepisu art. 2 pkt 6 i 7 ustawy: „przyłącze wodociągowe” to odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług wraz z zaworem za wodomierzem głównym, a „sieć” to przewody wodociągowe lub kanalizacyjne wraz z uzbrojeniem i urządzeniami,

którymi dostarczana jest woda lub którymi odprowadzane są ścieki, będące w posiadaniu przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.

Wykładnia przepisu art. 2 pkt 6 ustawy była przedmiotem licznych kontrowersji prowadzących do rozbieżnych stanowisk, zarówno w orzecznictwie sądowym, jak i w piśmiennictwie. Jednakże SOKiK zajmował w tym względzie jednakowe stanowisko zgodnie z którym przyłączy to odcinek od budynku do studzienki w przypadku przyłącza kanalizacyjnego oraz odcinek od budynku do granicy nieruchomości w przypadku przyłącza wodociągowego.

W oparciu o wypowiedzi judykatury Prezes UOKiK uznał, iż przyłączem wodociągowym jest odcinek przewodu znajdujący się na terenie nieruchomości odbiorcy usług. Tym samym odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową znajdujący się poza granicą nieruchomości gruntowej osoby przyłączanej stanowi urządzenie wodociągowe w rozumieniu art. 2 pkt 16 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu (...). Koszty robót związanych z budową przewodu wodociągowego od granicy nieruchomości osoby przyłączanej do miejsca włączenia do istniejącej sieci głównej (w tym koszty włączenia do sieci) nie stanowią zatem – co do zakresu – kosztów prac związanych z budową przyłącza wodociągowego. Koszty tych robót powinny obciążać przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, a w razie ich poniesienia przez osobę przyłączaną przysługuje jej roszczenie do przedsiębiorstwa, które przyłączyło urządzenia do swojej sieci o nabycie ich własności za odpowiednim wynagrodzeniem zgodnie z art. 49 § 2 Kodeksu cywilnego.

Tymczasem powód podnosił, że Prezes UOKiK dokonał nieprawidłowej wykładni przepisu art. 2 pkt 6 ustawy o zbiorowym (...). Jego zdaniem przyłączy jest przewodem, który łączy sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją zlokalizowaną w nieruchomości odbiorcy usług, licząc od sieci wodociągowej aż do zaworu umiejscowionego za wodomierzem głównym, bez względu na fakt, czy odcinek ten znajduje się częściowo poza nieruchomością odbiorcy usług (tak jak w większości przypadków), czy też wpięcie do sieci następuje w granicach nieruchomości odbiorcy usług. Ustawowa definicja przyłącza wodociągowego jest niezależna od kwestii własności i granic nieruchomości, na której przyłączy jest posadowione.

Powyższe rozbieżności co do wykładni omawianego przepisu ostatecznie wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z 22 czerwca 2017 r. (sygn. akt III SZP 2/16, LEX nr 2308312), która zapadła na gruncie identycznego stanu faktycznego, a w której stwierdził, że:

„1. Przyłączem kanalizacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 328) jest przewód łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną zakończoną studzienką w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną, na odcinku od studzienki do sieci kanalizacyjnej;

2. Przyłączem wodociągowym w rozumieniu art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 328) jest przewód łączący sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług na całej swojej długości.”.

Oznacza to, że przyłączami są odcinki przewodów dochodzące aż do sieci, przez którą w myśl art. 2 pkt 7 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków należy rozumieć przewody wodociągowe lub kanalizacyjne wraz z uzbrojeniem i urządzeniami, którymi dostarczana jest woda lub którymi odprowadzane są ścieki, będące w posiadaniu przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.

Przedmiotową szeroką interpretację przyłącza wodociągowego i kanalizacyjnego Sąd podziela, czego konsekwencją jest stwierdzenie, że powód był uprawniony do obciążania osób przyłączających się do sieci wodociągowej kosztami budowy przyłączy w zakresie zakwestionowanym w Decyzji, tj. fragmentu sieci wodociągowej od granicy nieruchomości do miejsca włączenia do sieci.

Obowiązek poniesienia kosztów budowy przyłącza przez osobę przyłączaną do sieci, w tym także wpięcia do sieci, wynika bowiem wprost z przytaczanego wyżej art. 15 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, przyjmując, że definicja przyłączy jest taka jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w ww. uchwale.

Skoro zatem stosowane przez powoda warunki przyłączenia do sieci wodociągowej były zgodne z zasadami wynikającymi z art. 15 ust. 2 powołanej ustawy, to nie sposób przyjąć, że praktyka polegająca na stosowaniu tych warunków może być uznana za nadużywanie pozycji dominującej w świetle art. 9 ust. 1 uokik.

Warto również w tym miejscu przytoczyć stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z 26 września 2017 r. (sygn. akt III SK 64/15, LEX nr 2397585), w którym stwierdził, że „Skoro wykładnia przepisów ustawy o zaopatrzeniu w wodę w związku z przepisami Kodeksu cywilnego wywoływała tak poważne wątpliwości, że konieczne było podjęcie uchwały przez skład siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego, nie można przyjąć, że w drodze zwykłej wykładni przepisów leżących u podstaw zaskarżonego wyroku (oraz decyzji Prezesa Urzędu) powód - zachowując się jak racjonalny przedsiębiorca - mógł przewidzieć, że powinien kształtować swoje relacje z kontrahentami w sposób wynikający z decyzji Prezesa Urzędu.”.

Reasumując, nie było podstaw do zakazania praktyki oznaczonej w pkt III Decyzji oraz nałożenia w pkt IV Decyzji w oparciu o art. 106 ust. 1 pkt 1 uokik kary za jej stosowanie. Dlatego też, na podstawie 479^{31a} § 3 k.p.c. Sąd uchylił Decyzję w zaskarżonej części.

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stronie powodowej jako wygrywającej spór Sąd przyznał więc od pozwanego zwrot opłaty od odwołania w wysokości 1 000,00 zł oraz kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w wysokości 1440 zł, ustalonego na podstawie § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

SSO Anna Maria Kowalik